

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obo/12/2020
Identifikačné číslo spisu:	6018200528
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6018200528.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Lenky Praženkovej a členiek JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Gabriely Mederovej v spore žalobcu: SKP, k.s., so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP 74/28, IČO: 44 915 691, správca konkurznej podstaty úpadcu VK PLUS, spol. s r.o. „v konkurze“, so sídlom v Lučenci, Mikušovská cesta 5, IČO: 31 632 645, proti žalovanému: Q.. J. A., trvalým pobytom vo M. K., Š.. C. XXX/XXX, právne zastúpený JUDr. Jozefom Veselým, advokátom so sídlom vo Veľkom Krtiši, Mierová 1, o náhradu škody vo výške 23.235,74 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. marca 2019, pod č. k. 43Cbi/1/2018-147, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. marca 2019, pod č. k. 43Cbi/1/2018-147 v I. a III. výroku p o t v r d z u j e.

II. Odvolanie žalovaného voči II. výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. marca 2019, pod č. k. 43Cbi/1/2018-147 o d m i e t a .

III. Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 28. marca 2019, pod č. k. 43Cbi/1/2018-147 v prvom výroku rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 23.235,74 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Druhým výrokom vo zvyšku žalobu zamietol a ďalším výrokom žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Žalobou doručenou Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 13.08.2018 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť do konkurznej podstaty žalobcovi peňažnú sumu vo výške 23.235,74 eura spolu s paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur. Žalobca

odôvodnil žalobu tým, že rozsudkom vydaným Okresným súdom Banská Bystrica dňa 06.12.2017 pod sp. zn. 5T/7/2013 odsúdil okresný súd žalovaného pre pokračujúci prečin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 238 zák. č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona a uložil mu podmienený trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov s odkladom. Žalobca poukázal na to, že Okresný súd Banská Bystrica v odôvodnení rozsudku v trestnom konaní skonštatoval, že žalovaný neoprávneným investovaním finančných prostriedkov do subjektu, ktorý nie je chránený pred náhlou insolventnosťou prostredníctvom bankového dohľadu NBS, ako aj prostredníctvom Fondu ochrany vkladov po dlhšiu dobu porušoval všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť spravovať cudzí majetok a tým spôsobil úpadcovi VK PLUS, spol. s r.o., „v konkurze“, Mikušovská cesta 5, 984 01 Lučenec, IČO: 31 632 645 škodu v žalovanej výške 23.235,74 eura. Ďalej uviedol, že v dobe od 02.02.2007 do 14.10.2009 žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu ustanovený do funkcie uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 39-24K/270/01 zo dňa 05.04.2002 napriek tomu, že bol povinný podľa § 8 ods.2 ZKV pri výkone svojej funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou, zatajujúc uvedenú skutočnosť pred konkurzným sudcom a veriteľským výborom, neoprávnene investoval na presne nezistenom mieste vo viacerých prípadoch a bez súhlasu súdu neoprávnene investoval a vložil finančné prostriedky z účtu úpadcu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v L. A. P.B. (M. B.) pobočka R. v celkovej výške 700.000,- Sk (23.235,74 eura) získaných zo speňaženia podstaty a inej činnosti správcu, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu na účet nebankovej spoločnosti CI HOLDING, akciová spoločnosť, Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 36 020 090 (v súčasnosti na adrese Starobystrická 267/67, 900 28 Zálesie) vedené v W. A. P.B. A., č. účtu XXX XX XXX/XXXX, a to na základe desiatich uzavretých zmenkových obchodov medzi predávajúcim CI HOLDING a kupujúcim, ktorým bol žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu VK PLUS spol. s r.o., ktorými síce dosiahol zisk v celkovej výške 47.737,16 Sk (1.584,58 eura), avšak na základe confirmácie o uzavretom obchode zo dňa 14.10.2009 odkúpil žalovaný opätovne novú zmenku vystaviteľa CI HOLDING za sumu 23.235,74 eura (700.000,- Sk) s dátumom splatnosti 31.12.2009 v úrokovej sadzbe 2,5 % p.a. znejúcu na sumu 23.361,60 eura (703.792,- Sk), pričom sa účastníci zmenkového obchodu dohodli, že odpata za vystavenie tejto zmenky bude uhradená majiteľom zmenky v zmysle „Dohody o započítaní pohľadávok“ zo dňa 14.10.2009, teda že si vzájomne započítajú pohľadávky zodpovedajúce výške záväzkov uvedených v bode 1 a 2 predmetnej dohody a rozdiel medzi nimi v sume 148,45 eura (4.472,- Sk) spoločnosť CI HOLDING poukáže na účet úpadcu do 31.12.2009, avšak v dobe splatnosti tejto zmenky (znejúcej na zmenečnú sumu 23.361,60 eura) už k jej spätnému odkúpeniu zo strany CI HOLDING nedošlo, finančné prostriedky vrátené na účet úpadcu už neboli z dôvodu insolventnosti spoločnosti CI HOLDING, pričom takýmto neoprávneným investovaním finančných prostriedkov slúžiacich na uspokojenie veriteľov do subjektu, ktorý nie je chránený pred náhlou insolventnosťou prostredníctvom bankového dohľadu NBS, ako i prostredníctvom Fondu ochrany vkladov po dlhšiu dobu porušoval žalovaný všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť spravovať cudzí majetok a spôsobil tak úpadcovi škodu vo výške 23.235,74 eura.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a navrhol, aby bez ďalšieho dokazovania bolo konanie zastavené z dôvodu litispendencie podľa § 159 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom je možné uplatniť v tzv. adhéznom konaní, ktoré je súčasťou trestného konania, v rámci ktorého je možné takto uplatnený nárok buď priznať, t.j. uložiť tomu kto bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu povinnosť, aby poškodenému nahradil v celom rozsahu alebo sčasti škodu spôsobenú trestným činom alebo odkázať poškodeného, aby si nárok v celom rozsahu, prípadne v nepriznanej časti uplatnil žalobou v občianskom súdnom konaní. Znamená to, že podanie návrhu poškodeného na náhradu škody v trestnom konaní je z hľadiska § 82 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej OSP), teraz § 123 a § 124 CSP začatím konania a tvorí v zmysle § 159 CSP prekážku litispendencie pre občianske súdne konanie, aj keď návrh bol podaný na iný orgán ako súd. Žalovaný zdôraznil, že litispendencia je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania, ktorá má za následok zastavenie konania. Rovnako namietol uplynutie premlčacej doby keď uviedol, že ak žaloba bola žalobcom podaná v roku 2018, tak skutok ktorý by mal spáchať žalovaný sa stal v rokoch 2007 až 2009 a teda objektívna aj subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku uplynula a vzniesol námietku nepríslušnosti krajského súdu pre konanie vo veci, keď uviedol že je otázka, či v zmysle najnovšej judikatúry Najvyššieho súdu SR je

krajský súd príslušný pre konanie vo veci alebo či by mal byť príslušný Okresný súd vo Veľkom Krtíši, kde má žalovaný trvalé bydlisko.

4. Z vykonaného dokazovania krajský súd zistil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 39-24K/270/01-116 zo dňa 05.04.2002, právoplatným 22.05.2002, bol vyhlásený konkurz na Úpadcu VK PLUS, spol. s r.o., Mikušovská cesta 5, Lučenec, IČO: 31 632 645 a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený žalovaný, ktorý túto funkciu vykonával do 14.10.2009. V období od 02.02.2007 do 14.10.2009 žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu, vložil finančné prostriedky z účtu úpadcu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Ľ. A., P.B. (M. B.) pobočka R. v celkovej výške 23.235,74 eura (700.000 Sk) na účet spoločnosti CI HOLDING, akciová spoločnosť, vtedy so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 36 020 095, v súčasnosti so sídlom Starobystrická 267/67, 900 28 Zálesie a to na základe desiatich uzavretých zmenkových obchodov medzi predávajúcim CI HOLDING a žalovaným v pozícii správcu konkurznej podstaty ako kupujúcim, ktorými dosiahol žalovaný zisk 47.737,16 Sk. Na základe confirmácie o uzavretom obchode zo dňa 14.10.2009 odkúpil žalovaný opätovne novú zmenku vystaviteľa CI HOLDING za sumu 23.235,74 eura s dátumom splatnosti 31.12.2009 v úrokovej sadzbe 2,5 % ročne znejúcu na sumu 23.361,60 eura (703.792 Sk), pričom sa účastníci zmenkového obchodu dohodli, že odplata za vystavenie tejto zmenky bude uhradená majiteľom zmenky v zmysle „Dohody o započítaní pohľadávok“ zo dňa 14.10.2009 s tým, že rozdiel medzi započítanými pohľadávkami vo výške 248,45 eura (4.472 Sk) poukáže spoločnosť CI HOLDING na účet úpadcu do 31.12.2009, avšak v dobe splatnosti tejto zmenky znejúcej na sumu 23.361,60 eura už k jej spätnému odkúpeniu zo strany CI HOLDING nedošlo. Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 06.12.2017 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/35/2018-4269 zo dňa 18.10.2018 bol žalovaný uznaný vinným, že neoprávnene investoval finančné prostriedky, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu na účet nebankovej spoločnosti CI HOLDING, čím spáchal pokračujúci prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona.

5. Za sporné súd prvej inštancie považoval námietku prekážky litispendencie, posúdenie uplynutia doby premlčania, námietku nepríslušnosti Krajského súdu v Banskej Bystrici, právne posúdenie hmotnoprávných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka a námietku žalovaného ohľadom dátumu, ku ktorému mal nadobudnúť právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/35/2018-4269 zo dňa 18.10.2018.

6. Ohľadne námietky prekážky litispendencie poukázal na skutočnosť, že voči tej časti výroku okresného súdu v rozhodnutí sp.zn. 5T/7/2013 zo dňa 06.12.2017, ktorou okresný súd rozhodol, že podľa § 288 ods.1 Trestného poriadku sa poškodení - úpadcovia, medzi nimi aj poškodený VK PLUS spol. s r.o. s nárokom na náhradu škody odkazujú na občianske súdne konanie, nebolo žiadnym z poškodených, ani obžalovaných, ani prokurátorom podané odvolanie. O tejto časti výroku preto už Krajský súd v Nitre v odvolacom konaní v trestnej veci ani nerozhodoval. Z uvedeného vyplýva, že už v čase podania žaloby o náhradu škody neprebiehala žiadne iné súdne konanie, ktoré by mohlo tvoriť prekážku litispendencie.

7. K námietke žalovaného spočívajúcej v nesprávnom vyznačení dátumu právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/35/2018-4269 zo dňa 18.10.2018, uviedol, že ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie dňa 28.03.2018 bolo rozhodnutie okresného súdu v trestnej veci právoplatné v celom rozsahu, i keď žalovaný namietol, že okresný súd nesprávne vyznačil dátum nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia deň 18.10.2018 a k tomuto dňu právoplatnosť vyznačená byť nemala, keďže žalovaný sa nezúčastnil hlavného pojednávania a rozsudok Krajského súdu v Nitre, ktorým bolo jeho odvolanie zamietnuté, mu bol doručený neskôr než 18.10.2018. Napriek tomu ku dňu vykonania pojednávania Krajským súdom v Banskej Bystrici ohľadom uplatneného nároku na náhradu škody už trestné rozhodnutie bolo právoplatné v celej časti, nielen v časti týkajúcej sa výroku okresného súdu o tom, že poškodení sú odkázaní na náhradu škody v občianskom súdnom konaní.

8. Vo veci námietky nepríslušnosti Krajského súdu v Banskej Bystrici súd prvej inštancie dôvodil

poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá zotrvala v záveroch, že pre rozhodnutie o nároku na náhradu škody voči správcovi konkurznej podstaty v konkurzoch vedených na základe Zákona o konkurze a vyrovnaní, teda v tých sporoch, kde sa konkurzné konanie začalo do 31.12.2005 je na konanie príslušný krajský súd. V tejto súvislosti bolo poukázané na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Ndob/5/2016 zo dňa 21.04.2016, ktorý dospel k záveru, že vo veci kde sa konkurzné konanie začalo pred 31.12.2005 ide o spor súvisiaci a nie vyvolaný konkurzným konaním úpadcu, ktorého náhrada škody vzniknutej porušením povinnosti správcu sa navyše dotýka konkurznej podstaty a keďže nejde o spor o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je na konanie príslušný krajský súd ako súd konkurzný. Súd mal za to, že na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že od 01.07.2016 bol Občiansky súdny poriadok nahradený Civilným sporovým poriadkom.

9. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že nárok na náhradu škody nebol uplatnený riadne, pretože v adhéznom konaní bol uplatnený neoprávnenou osobou a to štatutárnym zástupcom poškodeného a nie správcom konkurznej podstaty. Uvedené vyvrátil súd prvej inštancie poukazom na to, že správca konkurznej podstaty je osoba, na ktorú v dôsledku vyhlásenia konkurzu prechádza oprávnenie nakladať s majetkom podstaty a prechádza na neho aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty v zmysle § 14 ods.1 ZKV. Správca vykonáva od vyhlásenia konkurzu právne úkony v mene úpadcu a správca sa tiež stáva sporovou stranou v prípade sporov vedených ohľadom majetku patriaceho do podstaty. Úpadca ako subjekt práva však právnu subjektivitu nestráca. Naďalej je oprávnený uplatňovať svoje nároky na náhradu škody aj voči správcovi konkurznej podstaty, a to či už v adhéznom konaní alebo aj priamo v súdnom konaní, kedy by bol úpadca aktívne legitimovaný na podanie žaloby proti správcovi konkurznej podstaty. Rovnaký záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/2/2015, 5Obo/16/2015 zo dňa 09.02.2017. Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí uviedol, že vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu - úpadcu, je úpadca aktívne legitimovaný na podanie žaloby o náhradu škody podľa § 8 ods. 2 ZKV a § 420 Obč. zák. len voči správcovi konkurznej podstaty. Poukázal pritom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR R/149/2011 - sp. zn. 29Cdo/2316/2009, pričom v prípade, že by bol správca, ktorý škodu dobrovoľne z vlastných prostriedkov neuhradil funkcie zbavený, namiesto úpadcu by pristúpil k vymáhaniu tejto škody od pôvodného správcu konkurznej podstaty nový správca konkurznej podstaty. Úpadcovi ako samostatnému subjektu práva tak ostáva zachované právo uplatniť si voči správcovi konkurznej podstaty nárok na náhradu škody. Uplatniť právo je rovnako možné podaním žaloby na súde, ako v adhéznom konaní. Vzhľadom na to dospel k záveru, že štatutárna zástupkyňa úpadcu tak v čase uplatnenia si nároku na náhradu škody dňa 30.03.2012 bola oprávnená konať v mene úpadcu, pričom úpadca bol zároveň oprávnený uplatniť si nárok na náhradu škody voči správcovi konkurznej podstaty.

10. Pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby, súd dospel k záveru, že škoda na majetku úpadcu nevznikla momentom vloženia peňažných prostriedkov na účet zmenkového dlžníka, ale vznikla vtedy, keď bolo zrejmé že dlžník svoj záväzok voči úpadcovi nesplní, v dôsledku čoho až k tomuto časovému momentu je zrejmé, v akej výške sa protiprávny úkon žalovaného prejavil na majetku úpadcu. Občiansky zákonník v ust. § 106 ods. 2 naväzuje moment začiatku plynutia premlčacej lehoty odo dňa, kedy došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. V danej súvislosti bolo poukázané na rozhodnutie sp. zn. 1Obo/17/2015 zo dňa 18.10.2016, „pojem „udalosť, z ktorej škoda vznikla“ zahŕňa nielen porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), resp. právne kvalifikovanú udalosť, ktorá viedla ku vzniku škody, ale aj vznik škody samotnej. Súd dôvodil tým, že pokiaľ bola reálne prítomná možnosť, že zmenkový dlžník vráti peňažné prostriedky do konkurznej podstaty, bola by žaloba o náhradu škody predčasná, pretože primárne by na jej plnenie mohol byť zaviazaný priamy dlžník. Mal za to, že až právoplatnosťou vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka, došlo ku škode na majetku, za vznik ktorej zodpovedá žalovaný ako správca konkurznej podstaty a preto z uvedeného dôvodu súd námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú.

11. Čo sa týka otázky zodpovednosti za škodu, súd prvej inštancie mal za preukázané splnenie všetkých objektívnych a subjektívnych predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu zmysle § 420 ods. 1 OZ (porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie žalovaného). Podľa názoru súdu bola porušená práve povinnosť správcu konkurznej podstaty postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou, výslovne upravená v § 8 ods. 2 ZKV, a to nákupom zmenky z

finančných prostriedkov úpadcu. Žalovaný vzhľadom na svoje odborné vzdelanie a výkon činnosti správcu a advokáta vedel, že zmenka je cenný papier, pri ktorom je vždy prítomné riziko, že vystaviteľ na zmenku jej majiteľovi nezaplatí. Postup správcu s odbornou starostlivosťou je postup, pri ktorom správca maximalizuje výťažok z majetku úpadcu a zabezpečí, aby tento výťažok bol v zmysle zákona pomerne rozdelený veriteľom. Pokiaľ výťažok použije v rozpore s týmto účelom zákona, v dôsledku čoho nie je možné rozdeliť ho veriteľom, nemôže sa jednať o postup vykonaný ani s bežnou, nieto s odbornou starostlivosťou. Súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že žalovaný vzhľadom na svoje odborné vzdelanie a výkon činnosti správcu a advokáta vedel, že zmenka je cenný papier, pri ktorom je vždy prítomné riziko, že vystaviteľ na zmenku jej majiteľovi nezaplatí. Vedel preto, že investuje peňažné prostriedky určené na rozdelenie veriteľov, dovtedy bezpečne uložené na účte v banke, do cenného papiera spojeného s rizikom straty. Bez primeraných dôvodov sa však spoľahol na to, že zmenkový obchod bude úspešný a peňažné prostriedky sa do konkurznej podstaty navrátia. Konanie, kedy konajúci subjekt vie o možnosti spôsobenia škody, ale sa bez primeraných dôvodov spolieha, že škodu nespôsobí je tzv. vedomou nedbanlivosťou. Čo sa týka škody, súd prvej inštancie zistil, že majetok úpadcu sa v dôsledku konania žalovaného znížil o sumu, ktorú žalovaný investoval do nákupu zmenky, pretože CI HOLDING ako vystaviteľ zmenky úpadcovi finančné prostriedky nevrátil. Vyhlásením konkurzu na vystaviteľa zmenky bolo zrejmé, že tento je platobne neschopný, pričom vymáhanie plnenia zo zabezpečovacích prostriedkov bolo znemožnené v dôsledku právnych účinkov vyhlásenia konkurzu na neho. Ďalšie plnenie zo strany dlžníka tak do konkurznej podstaty viac nebolo poskytnuté, čím žalobcovi vznikla škoda. Podľa súdu prvej inštancie príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate s odbornou starostlivosťou je v tomto prípade daná tým, že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania s konkurznou podstatou. V prípade, ak by žalovaný ponechal prostriedky získané speňažením na účte úpadcu a neinvestoval ich do zmenkových obchodov, nebolo by došlo ku vzniku škody a suma 23.235,74 eura mohla byť pomerne rozdelená medzi veriteľov úpadcu. Konanie žalovaného nebolo podľa názoru súdu spojené s úmyselným zavinením, pretože zo žiadneho konania žalovaného nevyplývalo, že by škodu žalobcovi spôsobiť chcel alebo, že by bol uzročený s tým, že ku škode dôjde a zároveň dospel k záveru, že ide v danom prípade nešlo o nevedomú nedbanlivosť, keďže vzhľadom na vzdelanie a skúsenosti žalovaného je zrejmé, že si musel byť vedomý rizika, že záväzok nemusí byť splnený. Výšku škody súd určil ako sumu, ktorú žalovaný previedol z účtu úpadcu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Ľ. A., P.B. vo výške 700.000 Sk (23.235,74 Eur) na účet CI HOLDING a ktoré už do konkurznej podstaty späť vyplatené neboli. O túto sumu sa majetok úpadcu zmenšil, k čomu by nebolo došlo, ak by žalovaný v súlade so Zákona o konkurze a vyrovnaní zabezpečil iba speňaženie majetku úpadcu a s odbornou starostlivosťou tento navrhol pomerne rozdeliť medzi veriteľov.

12. Súd prvej inštancie návrh žalobcu na priznanie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,-eur zamietol z dôvodu, že nárok na náhradu škody úpadcu voči správcovi konkurznej podstaty je vzťahom občianskoprávnym, pričom dané ustanovenie § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 v spojitosti s ust. § 369c) ods.1 ObZ je možné uplatniť iba v obchodnoprávných veciach.

13. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods.1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov konania priznal žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný voči žalovanému, ktorý v konaní úspešný nebol.

14. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV), § 8 ods. 5 predposledná veta ZKV, § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 420 ods. 3 OZ, a § 106 ods. 1 OZ a § 106 ods. 2 OZ.

15. Voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný podľa ust. § 365 ods.1 písm. a),b), e), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

16. Žalovaný sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o posúdení prekážky litispendencie. Dôvodil poukazom na trestné konanie vedeného voči jeho osobe na podnet žalobcu pod sp. zn. ČVS: W.-

XXX/BPK-B.-XXXX, v rámci ktorého dňa 30.5.2012 bola uplatnená náhrada škody a to úpadcom (žalobcom), pričom následne bola na neho podaná obžaloba, na základe ktorej sa voči jeho osobe viedlo trestné konanie pod. č. k. 5T/2013, ktoré bolo právoplatne skončené na základe uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/35/2018 zo dňa 18.10.2018 v spojitosti s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 6.12.2017. Podľa neho sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal jeho vznesenou námietkou súvisiacou s prekážkou litispendencie a uvedené vôbec neodôvodnil, čím mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V rámci svojej argumentácie poukázal na nález Ústavného súdu SR z 18.6.2014 sp. zn. II.US 655/2013-48 poukazujúc na to, že vyhodnotenie námietky litispendencie musí mať vplyv aj na úvahu o potrebe prerušiť - neprerušiť konanie, zároveň poukazujúc na to, že aj v prípade ak by bol poškodený v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody alebo jeho časťou na konanie vo veciach občiansko-právnych, je pre rozhodnutie súdu v tomto občiansko-právnom konaní rozhodnutie o vine rozhodnutím zásadného významu s prihliadnutím na to, že súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal.

17. Žalovaný namieta aj to, že podľa neho rozsudok bol zjavne predčasne vydaný a zakladá sa na nesprávnom právnom posúdení nároku. Rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné z dôvodu, že nie je zrejmé z čoho pozostáva suma 23.235,43 eura s príslušenstvom ako aj či daná suma je dôvodná s prihliadnutím na prebiehajúce konanie spoločnosti CI Holding, a.s. a trestné konanie. Ďalej vyjadril nesúhlas s aplikáciou ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré aplikoval súd prvej inštancie. Podľa neho správca konkurznej podstaty vykonáva svoju činnosť na základe osobitného zákona a jeho činnosť nemôže byť posudzovaná ako podnikanie pre účely možnej aplikácie Obchodného zákonníka na takýto vzťah. Podľa neho súd prvej inštancie mal na predmetný vzťah aplikovať podporne úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku. Zdôraznil, že správca konkurznej podstaty pri plnení úloh správcu nie je podnikateľom podľa ustanovenia § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka, rovnako jeho činnosť nie je podnikaním podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože nespĺňa všetky pojmové znaky podnikania a teda na zodpovednosť správcu konkurznej podstaty nemožno aplikovať ustanovenie zákona o zodpovednosti štatutárnych orgánov obchodnej spoločnosti za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom funkcie. Žalovaný poukázal na rozsudok NS SR z 29. júla 2015 sp. zn. 1Obo 10/2014, podľa ktorého správca konkurznej podstaty vykonáva svoju funkciu na základe osobitného zákona, ide o osobitný procesný subjekt, ktorý má samostatné postavenie voči konkurzným veriteľom, ako aj úpadcovi a nemožno ho považovať za zástupcu konkurzných veriteľov ani za zástupcu úpadcu. Podľa žalovaného sa súd prvej inštancie nevyporiadal čo i len s jedným z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, tak ako to predpokladá zákon.

18. Podľa žalovaného bol nesprávne zistený skutkový stav ohľadne porušenia právnej povinnosti, nakoľko sa súd odvolával len na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 5T/7/2013 zo dňa 6.12.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/35/2018 zo dňa 18. októbra 2018. Tvrdená protiprávnosť podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV) predpokladá podľa žalovaného povinnosť správcu vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou. Danú normu označil za všeobecnú a abstraktnú, pričom vyjadril názor spočívajúceho v tom, že by malo ísť o povinnosť konkrétne existujúcu v špeciálnej norme ZKV a to vo forme príkazu alebo zákazu. Nakoľko ZKV takýto príkaz ani zákaz neobsahoval má za to, že neporušil žiadnu povinnosť uloženú mu právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať a spravovať cudzí majetok, keďže žiadne takéto rozhodnutie v predmetnej veci neexistovalo. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3T do 55/2015 zo dňa 18.1.2017 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3T do 9/2016 zo dňa 18.1.2017 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 2To 11/2017 zo dňa 29.3. 2017.

19. Žalovaný sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie ohľadne otázky škody a zníženia majetku žalobcu. Argumentuje tým, že k zníženiu ešte nedošlo, keďže suma, ktorá bola vložená do spoločnosti CI Holding a.s., Bratislava a dosiaľ vrátená nebola, bola zákonným spôsobom prihlásená ako pohľadávka do prebiehajúceho konkurzného konania úpadcu CI Holding a.s., táto pohľadávka bola zo

strany správcu uznaná, teda považovaná za zistenú. Správca časť majetku speňažil, pričom prebiehajú súdne konania na základe správcom iniciovaných žalôb o odporovateľnosť niektorým právnym úkonom úpadcu s poukazom na to, že po úspešnosti týchto sporov dôjde k vráteniu majetku do konkurznej podstaty k jeho speňaženiu a tým pádom aj k zväčšeniu terajšieho majetku a uspokojeniu pohľadávok konkurzných veriteľov CI Holding a.s., Bratislava. Poukázal na to, že suma vložená do CI Holding a.s., Bratislava bola predtým v súvahe účtovaná ako finančný majetok a v súčasnosti musí byť evidovaná ako pohľadávka a z toho je zrejmé, že k zníženiu ešte nedošlo. Podľa žalovaného o škodu je možné hovoriť až po ukončení konkurzného konania úpadcu CI Holding a.s., Bratislava.

20. Žalovaný namieta aj premlčanie nároku na náhradu škody. Je toho názoru, že po vyhlásení konkurzu nemôže štatutárny orgán úpadcu konať za úpadcu. Tvrdí, že námietku premlčania vzniesol aj preto, nakoľko v konkurznom konaní nemôže prebiehať súbeh úkonov správcu ako aj úpadcu a nový správca svoj nárok na náhradu škody uplatnil riadne pred súdom žalobou doručenu súdu 13. 8.2018, pričom o prípadnej škode mal vedomosť po ustanovení do funkcie 1.10.2013 a k adhéznemu konaniu sa nepripojil uplatnením náhrady škody v trestnom konaní k uplatnenému nároku úpadcu. Podľa neho pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený (žalobca) dozvedel o škode, treba v zmysle vyššie uvedeného vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode, teda kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, a to aspoň v približnej sume s možnosťou jej dodatočného spresnenia, t. j. ktorú bolo možné natoľko objektívne vyčíslieť v peniazoch, aby poškodený svoj nárok na náhradu škody mohol uplatniť aj na súde. Ide teda o vedomosť nielen o vzniku a existencii škody, ale aj o jej výške. Znalosť poškodeného o osobe škodcu sa viaže k okamihu, kedy poškodený získal informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok, ktorá konkrétna osoba je za škodu zodpovedná (R38/75).

21. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 389 ods.1 CSP a podľa § 391 ods.1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a na nové rozhodnutie.

22. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas stranou sporu (žalovaný), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vydané (§ 359 CSP), proti ktorému je možné podať odvolanie bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolaní, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 CSP), prejednal odvolanie odvolateľa a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku I. a III. vecne správne, a preto ho v tejto časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Tento rozsudok bol podľa § 378 ods.1 a § 219 ods. 1 CSP verejne vyhlásený, pričom termín verejného vyhlásenia bol v zmysle § 219 ods.3 CSP oznámený na úradnej tabuli najvyššieho súdu dňa 21. júla 2021.

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

27. Z vyššie uvedených ustanovení CSP vyplýva, že vecná správnosť ako zákonný predpoklad na vydanie potvrdzujúceho verdiktu súdu sa vyžaduje iba v prípade výroku preskúmaného rozhodnutia. Vecná nesprávnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, nebráni tomu, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Samozrejme musí platiť, že rozhodnutie vo výroku vecne

správne bolo vydané na základe postupu súdu, ktorý zodpovedá ustanoveniam procesného práva. K záveru o vecnej správnosti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie môže odvolací súd dospieť aj z odlišných dôvodov ako súd prvej inštancie, pričom odvolací súd je oprávnený v zákonných medziach v odvolacom konaní zopakovať alebo doplniť dokazovanie a takto vykonané dokazovanie vyhodnotiť. Potvrdzujúce rozhodnutie môže byť založené aj na odlišnom právnom posúdení aké použil súd prvej inštancie, a to za splnenia podmienky ustanovenia § 382 CSP (výzva stranám sporu k možnému použitiu iného právneho predpisu, ktoré nebolo pri doterajšom rozhodovaní vo veci použité), čím sa zabráni prijatiu tzv. prekvapivého rozhodnutia. Ak sa odvolací súd stotožní v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne ich na zdôraznenie správnosti doplniť o ďalšie dôvody. Aj v takomto prípade skráteného odôvodnenia však dovolací súd musí dať stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným pred súdom prvej inštancie, ak k nim v napadnutom rozhodnutí nezaujal stanovisko súd prvej inštancie, a zároveň vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami (t. j. takými, ktoré v prípade ich preukázania môžu priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa) uvedenými v odvolaní (bližšie pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1270 až 1273).

28. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodnutím zo dňa 28. marca 2019, pod č. k. 43Cbi/1/2018-147 rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 23.235,74 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Druhým výrokom vo zvyšku žalobu zamietol a ďalším výrokom žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

29. Odvolateľ v odvolaní vyjadril svoj nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie, a to ohľadne prekážky litispendencie, posúdenia uplynutia doby premlčania a právneho posúdenia hmotnoprávných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/ a h/ CSP. V odvolaní žalovaný k týmto dôvodom samostatnú argumentáciu jednotlivu neuvádza, ale najvyšší súd konštatuje, že je možné z obsahu odvolania námietky k jednotlivým odvolacím dôvodom zistiť a sú uvedené v ďalších bodoch tohto odôvodnenia.

30. O vadu podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP ide vtedy, ak neboli splnené procesné podmienky, za ktorých súd môže konať a rozhodnúť. Ide o vecné procesné podmienky (žaloba, poplatková povinnosť), podmienky na strane súdu (právomoc, príslušnosť, zákonné obsadenie súdu), procesné podmienky na strane účastníkov (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom, riadne splnomocnenie zástupcu) a tzv. negatívne procesné podmienky prekážky začatého konania a rozsúdenej veci). Skúmanie týchto podmienok je úradnou povinnosťou súdu. Odvolateľ v danom prípade namietol, že súd vo veci konal a rozhodol aj napriek existencii prekážky prebiehajúceho iného konania - trestného konania - teda prekážky litispendencie.

31. O vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP ide vtedy, ak súd postupuje spôsobom porušujúcim právo odvolateľa na spravodlivý proces. Medzi zložky spravodlivého procesu patria napr. právo na prístup k súdu, na nestranný, nezávislý súd zriadený zákonom, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie, právo byť vypočutý, navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia i na preskúmanie rozhodnutia, kontradiktornosť konania. Porušenie procesného postupu však musí byť takej intenzity, že je dôvodný záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé (zvažuje sa celý kontext konania - vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu i následky). Odvolateľ namietol, že napadnuté rozhodnutie, resp. odôvodnenie rozsudku nezodpovedá § 220 ods. 2 CSP a právu účastníka na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie

32. O vadu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP ak súd nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie

rozhodujúcich skutočnosti. Tu treba zdôrazniť, že súd vyhodnocuje relevantnosť navrhnutého dôkazu a taký, ktorý neprinesie ďalšie relevantné skutkové zistenia, môže zamietnuť. Ak by nevykonával dôkaz, ktorý je relevantný, mohlo by dôjsť k situácii nespravodlivo vyodeného neunesenia dokazného bremena a vzdialil by sa od možnej a želanej miery zistenia skutkového stavu, čo by bolo pochybením súdu. Nevykonanie navrhovaných dôkazov však súd musí v odôvodnení svojho rozhodnutia presvedčivo odôvodniť. Odvolateľ uvádza, že súd nevykonával žiadne dokazovanie (avšak bez konkretizácie dôkazov, ktoré žalovaný navrhol a súd ich nevykonával) k výške priznanej škody, resp. že dokazovanie vlastne vykonané nebolo.

33. O skutkovú vadu, a teda odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP pôjde vtedy, ak súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Odvolateľ v odvolaní namietol, že súd rozhodol predčasne, zmätočne, bez riadneho zistenia skutkového stavu, pričom konštatácia o splnení predpokladov zodpovednosti za škodu sú podľa neho v príkrom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorá je v podstate len v predložení určitej sumy žalobcom, bez akýchkoľvek ďalších relevantných dôkazov, ktoré by osvedčovali výšku škody a nemožno nijako vyvodiť zodpovednosť žalovaného založenú ust. § 8 zákona o konkurze a vyrovnaní, pričom žalovaný tvrdí, že žiadnu povinnosť správcu neporušil.

34. Pre odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda, že vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vec je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, avšak ho nesprávne vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval. Odvolateľ namietol nesprávne právne posúdenie ním vznesenej námietky premlčania sa nároku na náhradu škody.

35. Žalovaný tvrdil, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho vznesenou námietkou súvisiacou s prekážkou litispendencie a uvedené vôbec neodôvodnil, čím mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Výtkol súdu prvej inštancie, že doposiaľ neboli preukázané základné predpoklady uplatnenia nároku na náhradu škody (porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie) a súd sa s nimi ani nezaoberal a nevykonával k nim žiadne dokazovanie. Podľa neho z rozhodnutia nevyplýva z čoho pozostáva žalobcom uplatnená suma 23 235,74 eura a akým spôsobom k nej žalobca dospel. Namietol teda, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo svojom odôvodnení nezodpovedá ust. § 220 ods. 2 CSP a právu strán sporu na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Výtkol súd prvej inštancie i to, že neprihliadol na ním vznesenú námietku premlčania sa nároku uplatneného v žalobe, resp. že túto nesprávne právne posúdil.

36. Vzhľadom na existenciu viacerých námietok zo strany žalovaného, odvolací súd sa v rámci svojho odôvodnenia zaoberal každou z nich jednotlivo. Odvolací súd v súlade s princípom neúplnej apelácie odvolacieho konania podľa ust. § 383 CSP vychádzal pri svojom rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, pretože na aplikáciu výnimiek uvedených v § 384 CSP nevzhladol v tomto prípade dôvody. Skutkový stav bol súdom prvej inštancie pre rozhodnutie o veci dostatočne zistený, súd prvej inštancie dospel na základe zisteného skutkového stavu k správnym skutkovým zisteniam, tieto správne právne posúdil a vo veci vecne správne rozhodol. S odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje podľa § 387 ods. 2 CSP a odkazuje na ne s tým, že na potvrdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím námietkam žalobcu a podstatným vyjadreniam strán v konaní, na doplnenie podľa § 387 ods. 3 CSP uvádza dôvody uvedené v nasledovných odsekoch.

37. K námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojej stabilnej

judikatúre opakovane vyjadril k povinnosti súdov odôvodniť svoje rozhodnutia a stanovil mantinely týchto odôvodnení. Odvolací súd preto preskúmal obsah odôvodnenia okresného súdu v zmysle uvedenej judikatúry. S poukazom na nález Ústavného súdu SR III.ÚS/119/03 a IV.ÚS/115/03 vychádzal odvolací súd z toho, že každá sporová strana má v zmysle Ústavy SR právo na to, aby rozhodnutie súdu bolo dostatočne jasné a aby zrozumiteľne dalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Konkrétne náležitosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie sú upravené v § 220 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého súd musí uviesť v odôvodnení rozhodnutia to, čoho sa žalobca domáha, aké skutočnosti tvrdí, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd je povinný jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne môže odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá pritom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

38. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol všetky vyššie požadované náležitosti, pričom sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami vznesenými v konaní pred súdom prvej inštancie a tieto aj správne právne posúdil a podrobne a zrozumiteľne zdôvodnil. Pokiaľ ide o námietku nepreskúmateľnosti a zmatečnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd pripomína, že porušenie práva na spravodlivý proces by predstavoval postup súdu takej intenzity, že by žalovanému znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu priznáva Civilný sporový poriadok. Táto situácia však v danej veci nenastala. Odvolací súd zdôrazňuje, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa - žalovaného. Iba samotná skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia. Pokiaľ odvolateľ vytýka súdu prvej inštancie neodôvodnenie nevykonania konkrétnych dôkazov - odvolací súd uvádza, že sám odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol aké dôkazy vykonať navrhol, a ktoré z nich súd prvej inštancie nevykonal. V tomto smere je odvolacia námietka nekonkrétna. Navyiac ako vyplýva z podaní žalovaného založených v súdnom spise, jeho obrana spočívala v námietkach litispendencie, premlčania a neexistencie porušenia právnej povinnosti, či spôsobenej škody, avšak nevyplyvajú z nich návrhy na vykonanie dokazovania (čo je povinnosťou strany svoje tvrdenia a námietky podložiť dôkazmi, minimálne v rovine uvedenia návrhu dôkazu, z ktorého jeho tvrdenie vyplýva). Vo vyjadrení k žalobe označil ako dôkaz zápisnicu z vylúchu poškodeného a zápisnicu z hlavného pojednávania (z ktorých aj súd prvej inštancie vychádzal pri svojom rozhodnutí a čítaním tieto zápisnice na pojednávaní aj vykonal). V tomto jedinom písomnom vyjadrení žalovaný namietol len prekážku litispendencie. Ostatné námietky vzniesol až na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, z ktorých sa súd s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania, zaoberal len tými, ktoré zadefinoval na str. 6 zápisnice z pojednávania. Ďalšie konkrétne návrhy na doplnenie dokazovania v rámci sudcovskej koncentrácie konania a ani so súhlasom na pojednávaní nenavrhol. Nemožno preto vytýkať súdu prvej inštancie, že sa vo svojom odôvodnení nevyjadril k návrhom, či tvrdeniam, ktoré strana v konaní pred ním neprodukovala.

39. K žalovaným uplatnenej námietke prekážky litispendencie odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na bod 43 až 45 odôvodnenia súdu prvej inštancie, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k spornej otázke posúdenia litispendencie odvolací súd poukazuje na dôvody uvedené v nasledovných bodoch.

40. Prekážku prv začatého súdneho konania (litispendencia) upravuje ustanovenie § 159 CSP (prvá veta), podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Táto prekážka vzniká (je daná), ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Predmet konania je vymedzený petitom návrhu na začatie konania, základ uplatneného nároku je určený skutkovými okolnosťami, ktorými je petit zdôvodnený. Litispendencia je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to zastavením konania. Prekážku prv začatého konania môže zakladať aj uplatnený nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, ak ten

istý nárok bol následne uplatnený v občianskom právnom konaní. Prekážkou už začatého konania môže byť v prípade nároku na náhradu škody, ak si tento nárok poškodený uplatňuje v trestnom konaní a súd v tomto trestnom konaní o tomto nároku koná, teda neodkáže poškodeného s jeho nárokom na samostatné občianskoprávne konanie.

41. Podľa § 159 C. s. p., začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.

42. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na to, že v zmysle § 193 C. s. p., je súd pri rozhodovaní v tejto veci viazaný právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 06. decembra 2017 o tom, že bol spáchaný trestný čin a spáchal ho žalovaný. Žalobca ako i ďalší poškodení správcovia boli v trestnom konaní s nárokom na náhradu škodu odkázaní na občianske súdne konanie. Táto časť rozhodnutia súdu prvej inštancie v trestnom konaní nebola napadnutá odvolaním a nadobudla právoplatnosť dňa 18.10.2018. Predmetná žaloba žalobcu bola podaná na súd dňa 13.8.2018. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania žaloby tu prekážka litispendencie bola daná, avšak táto následne cca po 2 mesiacoch, odpadla tým, že súd prvej inštancie v trestnom konaní odkázal poškodených s ich nárokmi na náhradu škody na samostatné civilné konanie, ktoré viedli na základe tejto žaloby.

43. Podľa § 217 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

44. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd nemôže brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvajú. A teda aj okamihom rozhodným pre posúdenie prekážky litispendencie v tomto prípade nie je stav v čase zahájenia konania, ale stav v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj súdu druhej inštancie (viď. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 171/2012 zo dňa 26.7.2012). Z obsahu spisu je nepochybné, že v čase rozhodovania veci súdmi oboch stupňov prekážka prv začatého konania (adhézne konanie) už netrvala, pretože táto odpadla (ako to správne konštatoval súd prvej inštancie) právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 6.12.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/35/2018 zo dňa 18.10.2018 (viď bod 45 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie).

45. Odvolateľ v odvolaní ďalej namietal predčasné vydanie rozsudku a nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, a to s poukazom na nesplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Žalovaný mal za to, že neporušil žiadnu právnu povinnosť mu ustanovenú všeobecným záväzným právnym predpisom a ani povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať a spravovať cudzí majetok. Zároveň tvrdil, že nebolo možné hovoriť o vzniku škody, keďže k zníženiu majetku úpadcu nedošlo. Suma vložená do spoločnosti CI Holding a. s., vrátená nebola, ale bola zákonným spôsobom prihlásená ako pohľadávka do prebiehajúceho konkurzného konania úpadcu CI Holding a. s., bola uznaná a teda bola považovaná za zistenú. Podľa žalovaného o škode bude možné hovoriť až po tom, keď sa ukončí konkurzné konanie na spoločnosť CI Holding a. s., Bratislava a ustáli sa, ktorý veriteľ a v akom rozsahu bude, resp. nebude uspokojený.

46. Žalovaný namietal aj nesprávne zistenie skutkového stavu veci čo sa týka porušenia právnej povinnosti a argumentujúc tým, že ustanovenie § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV) je všeobecné a abstraktné, ktoré konkrétne nezakazuje alebo neprikazuje výkon nejakej povinnosti a teda mal za to, že neporušil žiadnu povinnosť ohľadne opatrovania či spravovania cudzieho majetku, nakoľko ZKV neobsahuje normatívny príkaz či zákaz ohľadne vyššie uvedeného (investovanie prostriedkov konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb).

47. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

48. Podľa § 420 ods. 3 citovaného právneho predpisu, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že

škodu nezavinil.

49. Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní, správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

50. Podľa § 8 ods. 5 veta posledná citovaného právneho predpisu, zbavením funkcie nezaniká správca zodpovednosť podľa odseku 2 za čas výkonu funkcie. Správca, ktorý bol zbavený funkcie, je povinný riadne informovať nového správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady.

51. K predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu patrí a) porušenie právnej povinnosti, b) vznik škody a c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, pričom všetky tieto predpoklady musia byť splnené, aby súd mohol vysloviť záver ohľadom nároku na náhradu škody. Pre zistenie či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu je rozhodujúce naplnenie objektívnych a subjektívnych predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Žalovaný sa však s poukazom na § 421 ods. 3 Občianskeho zákonníka môže zbaviť zodpovednosti za škodu, ak preukáže, že škodu nezavinil.

52. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie posudzoval predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka i námietku premĺčania sa nároku uplatneného žalobou posudzoval podľa § 106 Občianskeho zákonníka. Uvedené posúdenie je správne, nakoľko za škodu spôsobenú účastníkom konkurzného konania alebo tretím osobám v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi konkurznej podstaty v súvislosti s výkonom funkcie správcu konkurznej podstaty zodpovedá správca konkurznej podstaty podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako fyzická osoba. Výplýva to zo skutočnosti, že správcu je potrebné považovať za osobitný procesný subjekt, ktorý má samostatné postavenie voči konkurzným veriteľom, ako aj úpadcovi, a nemožno ho považovať za zástupcu konkurzných veriteľov a ani za zástupcu úpadcu. Práva a povinnosti správcu konkurznej podstaty sú vymedzené najmä v ustanoveniach zákona č. 7/2005 Z.z., o konkurze a reštrukturalizácii a predstavujú výkon jeho právomoci, resp. predtým v zákone o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným nemožno považovať za obchodno-závazkový vzťah podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože nejde o záväzkový vzťah medzi podnikateľmi, týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti. Výkon funkcie správcu podľa osobitného predpisu nie je podnikaním podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, hoci samotný správca je podnikateľom (často napr. advokátom). Najvyšší súd tak ustálil, že na právny vzťah, ktorý sa týka správcu (i bývalého správcu) a vyplýva z jeho osobitnej zodpovednosti za výkon funkcie, je potrebné aplikovať vždy režim Občianskeho zákonníka (viď aj 1Obo/10/2014). V danom prípade preto možno konštatovať aplikáciu správneho právneho predpisu.

53. Skôr než sa odvolací súd vyporiada s odvolateľovou námietkou v rozsahu namietanej nesprávnej interpretácie právnej normy, prípadne jej nesprávnu aplikáciu v predmetnej veci, odvolací súd považuje za dôležité poukázať na zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že v období od 02.02.2007 do 14.10.2009 žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu, vložil finančné prostriedky z účtu úpadcu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v L. A., P.B. (M. B.) pobočka R. v celkovej výške 23.235,74 eura (700.000 Sk) na účet spoločnosti CI HOLDING, akciová spoločnosť, vtedy so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 36 020 095, v súčasnosti so sídlom Starobystrická 267/67, 900 28 Zálesie, a to na základe desiatich uzavretých zmenkových obchodov medzi predávajúcim CI HOLDING a žalovaným v pozícii správcu konkurznej podstaty ako kupujúcim, ktorými dosiahol žalovaný zisk 47.737,16 Sk. Na základe confirmácie o uzavretom obchode zo dňa 14.10.2009 odkúpil žalovaný opätovne novú zmenku vystaviteľa CI HOLDING za sumu 23.235,74 eura s dátumom splatnosti 31.12.2009 v úrokovej sadzbe 2,5 % ročne znejúcu na sumu 23.361,60 eura (703.792 Sk), pričom sa účastníci zmenkového obchodu dohodli, že odpata za vystavenie tejto zmenky bude uhradená majiteľom zmenky v zmysle „Dohody o započítaní pohľadávok“ zo dňa 14.10.2009 s tým, že rozdiel medzi započítanými pohľadávkami vo výške 248,45 eura (4.472 Sk) poukáže spoločnosť CI HOLDING na účet úpadcu do 31.12.2009, avšak v dobe splatnosti tejto zmenky znejúcej na sumu 23.361,60 eura

už k jej spätnému odkúpeniu zo strany CI HOLDING nedošlo. Medzi žalobcom a žalovaným nebolo sporné, že žalovaný investoval peniaze úpadcu, získané zo speňaženia konkurznej podstaty a z inej činnosti správcu do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CI HOLDING vo výške 23.235,74 eura (700.000 Sk).

54. Vzhľadom na vyššie uvedené a s prihliadnutím na argumentáciu žalovaného, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav ohľadne porušenia právnej povinnosti žalovaného, konaním s odbornou starostlivosťou, ako aj jeho argumentáciu spočívajúcou v tom, že neporušil žiaden právny predpis, ktorý by bol platný v čase, keď bol správcom konkurznej podstaty, pretože v uvedenej dobe nebolo striktne uvedené v zákone, akým spôsobom má správca konkurznej podstaty nakladať s finančnými prostriedkami, ktoré získal činnosťou správcu. Ohľadne daného odvolací súd poukazuje najmä na odôvodnenie pojmu "konanie s odbornou starostlivosťou" napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie najmä v bodoch 61 až 71 napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne bod 66., v rámci ktorého podrobne vysvetlil, že poskytnutie prostriedkov do podnikania iným subjektom, rovnako nákup cenných papierov predstavuje objektívne riziko, že dlžník úpadcovi poskytnuté prostriedky nevráti. Taktiež súd prvej inštancie v bode 67. svojho odôvodnenia správne uviedol, že „oprávnenie správcu investovať prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretej osoby nie je možné vyabstrahovať zo Zákona o konkurze a vyrovnaní aj vzhľadom na to, že správca nie je ani bežne oprávnený podnikateľ so samotnou konkurznou podstatou. Podnikanie môže vykonávať iba v prípade, ak do podstaty patrí podnik a v tých prípadoch správca vykonáva opatrenia potrebné na zabezpečenie jeho prevádzky podľa § 14b ZKV. Účelom tohto ustanovenia je zabrániť nehospodárnemu ukončeniu prevádzky, ktorá by mohla byť speňažená výhodnejšie ako aktívny podnik, než iba súbor vecí. Rozhodne ale citované ustanovenie neoprávňuje správcu vykonávať s ostatnými časťami konkurznej podstaty podnikateľskú činnosť za účelom dosahovania zisku?. Odvolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil, pričom dopĺňa, že uvedené vyvracia žalovaného námietku spočívajúceho v absencii interného zákazu, či príkazu v zákone o konkurze a vyrovnaní, nakoľko ako súd prvej inštancie uviedol, z daného zákona nie je možné vydedukovať oprávnenie správcu investovať prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretej osoby.

55. Navyše treba pripomenúť, že v aplikačnej praxi správca konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu nastupuje na miesto štatutárnych orgánov a vykonáva ich pôsobnosť vo vzťahu k nakladaniu s majetkom spoločnosti, na ktorú bol vyhlásený konkurz a preto je jeho postavenie obdobné ako postavenie štatutárnych orgánov (t. j. aj vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty je majetok patriaci do konkurznej podstaty majetkom cudzím a správca má povinnosť spravovať a opatrovať majetok s odbornou starostlivosťou, teda hlavne chrániť ho pred poškodením a tým chrániť oprávnené nároky veriteľov úpadcu). V zhode s Obchodným zákonníkom, ktorý vymedzuje povinnosti pri spravovaní a opatrovaní majetku obchodných spoločností a družstiev zo strany ich štatutárnych orgánov, ustanovenie § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní ukladá správcovi konkurznej podstaty povinnosť postupovať pri výkone svojej funkcie s odbornou starostlivosťou. Postup správcu konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou je obsahovo vymedzený ako povinnosť správcu, a to povinnosť zákonná (ide tu teda o jednoznačne vyjadrený príkaz zákonodarcu voči správcovi konkurznej podstaty, aby v rámci svojej pôsobnosti konal vždy s odbornou starostlivosťou, t. j. aj alebo najmä vo vzťahu k majetku úpadcu). Pri dotknutej formulácii nejde pritom o neurčité vyjadrenie, ktoré neznamena konkrétny príkaz alebo zákaz. Zákonom je prikázané postupovať odborne - starostlivo, a teda (naopak) zakázané postupovať inak. Pre úplnosť možno dodať, že pojem odborná starostlivosť výkladovo zahŕňa požiadavku na konanie s potrebnými znalosťami, ide teda o starostlivosť, ktorú by vynaložila bežne starostlivá a pozorná osoba v podobných situáciách a pri vzatí do úvahy všetkých informácií, ktoré sú rozumne prístupné.

56. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd sa stotožnil v plnom rozsahu s odôvodnením súdu prvej inštancie, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty odkúpením zmenky od tretej osoby nekonal s odbornou starostlivosťou, nakoľko použil majetok úpadcu k neprimerane rizikovým investíciám, a tým pádom sa dopustil porušenia právnej povinnosti. Predmetné konanie je v rozpore s primárnym účelom konkurzného konania, ktorý je pomerne uspokojiť veriteľov úpadcu, ktorí si do konkurzu včas prihlásili

svoje pohľadávky a správca konkurznej podstaty ich uznal. Úlohou správcu je zvoliť taký postup, aby sa v konkurznej podstate naakumulovalo čo najviac finančných prostriedkov, z ktorých budú následne veritelia uspokojovaní. Zveľaďovanie účtu úpadcu uskutočňuje správca najmä speňažovaním majetku patriaceho do podstaty /predajom na dražbe alebo predajom mimo dražby/, vstupom, resp. iniciovaním konaní proti dlžníkom úpadcu, iniciovaním konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov, prihlasovaním pohľadávok úpadcu do konkurzu vedenému proti dlžníkom úpadcu s dôrazom na to, aby na spravovanom majetku nevznikla škoda. Ohľadne uvedeného odvolací súd poukazuje na bod 69. a 70. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadne správneho posúdenia rizikovosti investovania peňažných prostriedkov do nákupu zmeniek úpadcom, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil.

57. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení nároku na náhradu škody za nedôvodnú. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/7/2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/35/2018 uznaný vinným, že v bode 6 v dobe od 02. februára 2007 do 14. októbra 2009 ako správca konkurznej podstaty úpadcu VK PLUS, spol. s r.o., IČO: 31 632 645, aj napriek tomu, že bol povinný podľa § 8 ods. 2 zák. č. 328/1991 Zb., pri výkone svojej funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou, zatajujúc uvedenú skutočnosť pred konkurzným súdom i veriteľským výborom, neoprávnene vo viacerých prípadoch investovala a bez súhlasu súdu vložil z účtu úpadcu finančné prostriedky vo výške 700.000,-Sk (23 235, 74 eura) na účet nebankovej spoločnosti CI Holding a.s. Bratislava, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov, naposledy 14.októbra 2009, keď odkúpil opätovne ďalšiu zmenku vystaviteľa CI HOLDING za sumu 23 235,74 eura s dátumom splatnosti 31.12.2009 v úrokovej sadzbe 2,5 % p.a., znejúcu na sumu 23.361,60 eura (táto mala byť spoločnosťou CI HOLDING v dobe splatnosti tejto zmenky spätne odkúpená, k čomu však nedošlo a finančné prostriedky neboli vrátené na účet úpadcu), pričom týmto neoprávneným investovaním finančných prostriedkov porušoval všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť spravovať cudzí majetok a spôsobil úpadcovi škodu vo výške 23 235,74 eura, čím spáchal prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona.

58. Podľa § 193 C. s. p., súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

59. Podľa § 238 Trestného zákona, kto z nedbanlivosti inému spôsobí značnú škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

60. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 269/2011 zo dňa 23. novembra 2011 vyslovil, že „rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie súdu v občianskom súdnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal.“

61. V tomto prípade, vzhľadom na právoplatný rozsudok v trestnom konaní, bolo podstatným pre rozhodnutie o náhrade škody vyriešenie otázky, v akom rozsahu je súd v predmetnej veci viazaný závermi rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici zo 6. decembra 2017, sp. zn. 5T/7/2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/35/2018-4269 zo dňa 18. októbra 2018, t. j. otázka aplikácie § 193 CSP v predmetnom prípade. Vyriešenie tejto otázky malo totiž následne dopad na

posúdenie existencie jednotlivých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka, predovšetkým vzniku samotnej škody, resp. spôsobenie škody. Vychádzajúc z vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu, najvyšší súd konštatuje, že gramatický výklad ustanovenia § 193 CSP, by v danom prípade mal za následok nerešpektovanie právoplatného rozhodnutia súdu a narušenie princípu právnej istoty, preto nemožno považovať za ústavne konformné aplikovanie tohto ustanovenia Civilného sporového poriadku na zistený skutkový stav. V predmetnej veci ústavne súladný výklad uvedeného ustanovenia vyžaduje, aby súdy zúčastnené na rozhodovaní o nej boli viazané odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu v trestnej veci vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia žalovaného a okresným súdom boli zistené, to platí aj o zistení vzniku škody u žalobcu v dôsledku protiprávneho konania žalovaného. Základné práva a slobody treba vykladať a uplatňovať tak, aby bola zachovaná ich podstata a zmysel. Preto aj výklad a následná aplikácia § 193 CSP musí v celom rozsahu rešpektovať jeho podstatu a zmysel, t. j. tak, aby jeho prostredníctvom bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strany sporu.

62. Treba zdôrazniť, že zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu podľa § 238 Trestného zákona je „spôsobenie značnej škody inému“, a jediným skutkom, ktorý bol predmetom rozhodovania pred okresným súdom v rámci trestného konania vedeného pod sp. zn. 5T 7/2013, bol skutok týkajúci sa porušenia povinnosti ustanovenej všeobecne záväzným právnym predpisom povinnosť alebo povinnosti uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, v danom prípade povinnosti správcu spravovať cudzí majetok- majetok úpadcu. Z právnej kvalifikácie skutku, ako aj zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu v trestnom konaní vyplýva, že v dôsledku trestného činu žalovaného došlo u žalobcu ako poškodeného k spôsobeniu škody vo výške 23.235,74 eura. Iný výklad, ku ktorému v podstate smeruje žalovaný vo svojom odvolaní, keď považuje škodu žalobcovi za nespôsobenú, nedostatočne zistenú, či nepreukázanú, by znemožňoval poškodenému (žalobcovi) v trestnom konaní, ktorý bol so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na jeho uplatnenie v rámci občianskoprávneho konania, aby sa ho úspešne dovolal napriek existencii právoplatného rozsudku vydaného v trestnom konaní, v ktorom bola jeho škoda uznaná a konštatovaná.

63. Vzhľadom na vyššie uvedené ako i na doplnenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že v danom prípade možno hovoriť o zodpovednosti za škodu žalovaného v rozsahu vyplývajúcom z citovaného trestného rozsudku, nakoľko objektívnou stránkou trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona je aj porušenie povinnosti správcu konkurznej podstaty postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorým spôsobí inému značnú škodu. V danom prípade konaním správcu, ktorý neoprávnene investoval finančné prostriedky úpadcu na účet nebankovej spoločnosti CI Holding a. s., čím mu spôsobil škodu 23.235,74 eura. Následkom konania žalovaného teda bol vznik škody, preto ak v trestnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaný sa dopustil trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku uvedeným konaním, ktorým spôsobil v trestnom rozsudku definovanú škodu, potom záväznosť tohto rozhodnutia pre súdy v civilnom konaní podľa § 193 CSP v zmysle uvádzaného rozhodnutia ústavného súdu a vyloženým ústavne konformným výkladom, znamená aj záväznosť v otázke naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného trestného činu, teda existencie protiprávneho konania žalovaného, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi. V ďalšom odvolací súd konštatuje, že s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie, kde bola vo i výroku konštatácia o výške spôsobenej škody (23.235,74 eura), tak nemožno hovoriť o predčasnom závere súdu prvej inštancie o vzniku škody v danom rozsahu. Zároveň odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie konštatuje, že predmetná zmenka bola vystavená s dátumom splatnosti 31. decembra 2009, avšak z dokazovania vyplynulo, že predmetná čiastka nebola do konkurznej podstaty do dnešného dňa vrátená.

64. V neposlednom rade sa najvyšší súd zaoberal aj odvolacou námietkou žalovaného týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia námietky premlčania vznesenej žalovaným, resp. nesprávnej interpretácie príslušnej právnej normy k tejto námietke. Súd prvej inštancie vyhodnotil námietku premlčania ako nedôvodnú.

65. Za sporné žalovaný nepovažoval to, že vykonával funkciu správcu do 14.10.2009 s tým, že nový správca konkurznej podstaty bol do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu VK PLUS spol. s r.o. „v konkurze“ ustanovený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 39-24K/270/01-759 zo dňa 30.01.2013. Avšak namietol, že nárok na náhradu škody nebol uplatnený v adhéznom konaní, pretože nárok na náhradu škody bol uplatnený 30.03.2012 štatutárnou zástupkyňou úpadcu. Podľa žalovaného po vyhlásení konkurzu nemôže štatutárny orgán úpadcu konať za úpadcu poukazom na to, že v konkurznom konaní nemôže prebiehať súbeh úkonov správcu ako aj úpadcu a nový správca svoj nárok na náhradu škody uplatnil riadne pred súdom žalobou doručenou súdu 13.08.2018, pričom o prípadnej škode mal vedomosť po ustanovení do funkcie 1.10.2013 a k adhéznemu konaniu sa správca nepripojil. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený (žalobca) dozvedel o škode, treba podľa žalovaného vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode, teda kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, a to aspoň v približnej sume s možnosťou jej dodatočného spresnenia. Znalosť poškodeného o osobe škodcu sa viaže k okamihu, kedy poškodený získal informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok, ktorá konkrétna osoba je za škodu zodpovedná (R38/75).

66. Súd prvej inštancie k uvedeným námietkam žalovaného v odôvodnení uviedol, že úpadca ako subjekt práva právnou subjektivitu nestráca. Naďalej je oprávnený uplatňovať svoje nároky na náhradu škody aj voči správcovi konkurznej podstaty, a to či už v adhéznom konaní alebo aj priamo v súdnom konaní, kedy by bol úpadca aktívne legitimovaný na podanie žaloby proti správcovi konkurznej podstaty. Poukázal pri tom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/2/2015, 5Obo/16/2015 zo dňa 09.02.2017, v ktorom bolo uvedené, že vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu - úpadcu, je úpadca aktívne legitimovaný na podanie žaloby o náhradu škody podľa § 8 ods. 2 ZKV a § 420 Obč. zák. len voči správcovi konkurznej podstaty. Štatutárna zástupkyňa úpadcu tak v čase uplatnenia si nároku na náhradu škody dňa 30.03.2012 bola oprávnená konať v mene úpadcu, pričom úpadca bol zároveň oprávnený uplatniť si nárok na náhradu škody voči správcovi konkurznej podstaty. Uplatnením nároku na náhradu škody v trestnom konaní zároveň bolo plynutie premlčacej doby pretrhnuté a až do rozhodnutia okresného súdu, ktorým tento odkázal poškodených s náhradou škody voči žalovanému v občianskoprávnom konaní, premlčacia doba neplynula. Keďže menovaním do funkcie správcu konkurznej podstaty sa správcom konkurznej podstaty stal žalobca, tento pokračuje v mene úpadcu v konaniach, ktoré úpadca viedol pred jeho menovaním do funkcie správcu konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie tiež zdôraznil, že úpadca inú možnosť ako si uplatniť nárok na náhradu škody prostredníctvom štatutárneho orgánu v rámci trestného konania nemal (nárok uplatnený dňa 30.3.2012), nakoľko v tom čase žalovaný ako správca konkurznej podstaty už bol odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty (14.10.2009) a žalobca ako nový správca konkurznej podstaty ešte nebol do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovený (ustanovený až uznesením zo dňa 30.1.2013). Podľa súdu prvej inštancie premlčacia lehota objektívne začala plynúť až keď sa škoda prejavila v majetkovej sfére úpadcu vyhlásením konkurzu na spoločnosť CI HOLDING, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.06.2012. V tomto sa stotožnil s názorom žalobcu a poukázal na komentár k ustanoveniu § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/17/2015 zo dňa 18.10.2016. V závere uviedol, že pokiaľ bola reálne prítomná možnosť vrátenia peňažných prostriedkov zo strany zmenkového dlžníka do konkurznej podstaty, bola by žaloba o náhradu škody predčasná, pretože primárne by na jej plnenie mohol byť zaviazaný priamy dlžník. Až vtedy, keď bolo zrejmé, že dlžník zo zmenkového vzťahu v dôsledku insolventnosti plniť nebude, a zároveň nastali účinky vyhlásenia konkurzu na dlžníka právoplatnosťou vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka, došlo ku škode na majetku, za vznik ktorej zodpovedá správca konkurznej podstaty.

67. Úlohou najvyššieho súdu v tomto odvolacom konaní vo vzťahu k námietke premlčania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne právne vec posúdil, že nárok na náhradu škody si v adhéznom konaní žalobca uplatnil riadne (prostredníctvom štatutárnej zástupkyne Ing. Heleny Teplickej) a či bol správne posúdený začiatok behu premlčacej lehoty, ktorý súd prvej inštancie stanovil na deň právoplatnosti vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka.

68. K námietke žalovaného, že nárok na náhradu škody nebol uplatnený riadne, keď ho uplatnil žalobca prostredníctvom svojej štatutárnej zástupkyne (J.. C.) tvrdiac tú skutočnosť, že žalobca svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní neuplatnil, odvolací súd uvádza, že táto námietka dôvodná nie je. Ako totiž vyplýva z obsahu spisu a zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného zo dňa 30.3.2012, a to J.. S. C. - konateľky spoločnosti VK Plus spol. s r.o., ktorá priamo do zápisnice pred vyšetrovateľom uviedla, že uvedená spoločnosť si uplatňuje voči žalovanému náhradu škody vo výške 23.361,60 eura. Bolo jej tiež ešte pred výsluchom umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, kde zistila skutočnosť, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty VK Plus spol. s r.o., investoval finančné prostriedky získané zo speňaženia konkurznej podstaty tak, že kúpil od spoločnosti CI HOLDING zmenku za sumu 23.235,74 eura s dobou splatnosti 31.12.2009 v úrokovej sadzbe 2,5 % znejúcu na sumu 23.361,60 eura, ktorá mala byť odkúpená späť za sumu 23.361,60 eura, čo sa však nestalo a finančné prostriedky neboli vrátené na účet úpadcu VK Plus spol. s r.o. Následne aj súd v trestnom konaní 5T/7/2013 konštatuje uplatnenie nároku na náhradu škody žalobcu a spolu s ďalšími poškodenými ho v rozsudku podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkazuje s týmto nárokom na samostatné občianskoprávne konanie. Nárok na náhradu škody teda bol v trestnom konaní žalobcom riadne uplatnený. Ak by si úpadca neuplatnil nárok na náhrady škody sám, prostredníctvom štatutárneho orgánu v rámci vyšetrovania, mohol by zmeškať lehotu na jej uplatnenie v rámci adhézneho konania, ktorá je najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Rovnako je zrejmé, že bývalý správca konkurznej podstaty (žalovaný) by daný nárok neuplatnil, nakoľko bol obžalovaným v rámci daného trestného konania a tak ani nemal záujem na jej uplatnení, pretože by to znamenalo priznanie porušenia právnej povinnosti. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky súdu č. k. 29Cdo/3933/2008 v ktorom sa uvádza, „tam kde správca konkurznej podstaty popiera, že spôsobil škodu na majetku dlžníka a konkurzný súd ho nezbaví výkonu funkcie, je k vymáhaniu pohľadávky, ktorú správca konkurznej podstaty, čo by možný škodca, nevymáha (a nepokladá ju za súčasť úpadcovho majetku) logicky predurčený úpadca sám?. Záver súdu prvej inštancie ohľadne aktívnej legitímácie žalobcu - úpadcu podporuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 29Cdo/2123/2001 z 12. marca 2003, ktorý dospel k záveru, že žalobca je aktívne legítimovaný na podanie žaloby o náhradu škody voči správcovi konkurznej podstaty. Uvedené rozhodnutia, z ktorých súd vychádzal poukazujú na možnosť žalovať správcu konkurznej podstaty poukazujúc na to, že pri posudzovaní zodpovednosti správcu konkurznej podstaty za škodu vzniknutú účastníkom konkurzného konania alebo tretím osobám v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi konkurznej podstaty zákonom alebo súdom v súvislosti s výkonom tejto funkcie za takto vzniknutú škodu zodpovedá správca konkurznej podstaty podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd v ostatnom v plnom rozsahu odkazuje na správnosť dôvodov k tejto námietke uvedených súdom prvej inštancie v bodoch 50 - 54 napadnutého rozsudku.

69. Podľa ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa keď sa poškodený dozvie o škode, a o tom kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

70. Pokiaľ ide začiatok plynutia premlčacej lehoty, odvolací súd poukazuje, že pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť v okamihu škodovej udalosti. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný primárny subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek : 1. kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčíslieť na súde žalobou (okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť okamihom škodnej udalosti, resp. protiprávnym konaním) a 2. kedy sa poškodený dozvie o tom kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota sa zo subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s

objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi tromi prípadmi, ktoré môžu nastať, a to začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba. Ak sa právo sa premlčí uplynutím subjektívnej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada. Druhá situácia je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba čas subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby. Tretia situácia, ktorá môže reálne nastať je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby. Právo sa premlčalo uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam.

71. V prípade prebiehajúceho trestného konania sa poškodený nedozvie o okolnostiach rozhodných pre plynutie premlčacej doby až po právoplatnosti trestného rozsudku, ale okamihom, keď sa tieto okolnosti skutočne dozvie. Aj keď až právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní je rozhodnuté o vine obžalovaného, neplatí automaticky, že až týmto dátumom sa poškodený dozvedá o tom, kto za škodu zodpovedá. Dátum právoplatnosti rozhodnutia je závislý od procesných okolností, ktoré nastali v priebehu konania a s vedomosťou poškodeného o škode a škodcovi priamo nesúvisí. Znalosť poškodeného o osobe škodcu sa viaže k okamihu, keď dostal informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Poškodený sa totiž dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o tých skutkových okolnostiach na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Nemusí však ísť o nespochybniteľnú istotu o takom zodpovedajúcom subjekte.

72. V prejednávanej veci vyplýva z úkonu uplatnenia náhrady škody v adhéznom konaní, že štatutárny zástupca úpadcu sa o vzniku škody, jej výške a kto za ňu zodpovedá, dozvedel v deň výpovede pred orgánom činným v trestnom konaní (pri oboznámení sa s obsahom spisu), t. j. dňa 30.03.2012. V tento deň si nárok na náhradu škody aj v adhéznom konaní uplatnil, t. j. uplatnil ho v rámci 2-ročnej subjektívnej lehoty podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka (hneď na začiatku jej plynutia) a plynutie tejto lehoty sa uplatnením nároku v trestnom konaní pretrhlo. Ku škodovej udalosti, z ktorej táto škoda vznikla, došlo odkúpením zmenky žalovaným z prostriedkov úpadcu dňa 14.10.2009 - išlo o neoprávnené investovanie prostriedkov úpadcu žalovaným do subjektu, ktorý nie je chránený pred náhlou insolventnosťou. To je udalosť podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá zakladá nárok na náhradu škody vo výške investovaných prostriedkov, pretože v tento deň nastalo porušenie povinnosti žalovaného, v príčinnej súvislosti s ktorým vznikla predmetná škoda (i keď nastala de facto až nevrátením finančných prostriedkov do konkurznej podstaty). Od tejto udalosti (neoprávnenej investície finančných prostriedkov, ktoré boli určené na uspokojenie veriteľov) začala plynúť 3-ročná objektívna premlčacia lehota, ktorá však prestala plynúť uplatnením nároku na náhradu škody úpadcom v trestnom konaní dňa 30.3.2012 (inak by bola uplynula 14.10.2012).

73. Keďže žalobca v uplatnení svojho nároku na náhradu škody riadne pokračoval aj v občianskoprávnom konaní, plynutie premlčacích lehôt naďalej spočíva. Možno teda konštatovať, že záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania je vecne správny. Ak súd prvej inštancie viazal začiatok plynutia premlčacej lehoty ku dňu, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie o vyhlásení konkurzu na spoločnosť CI HOLDING, nevysvetlil ako pri takomto vnímaní rozhodujúcej udalosti vidí príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody. V tejto časti sa odvolací súd s dôvodmi súdu prvej inštancie, v ktorom nesprávne interpretoval inak správne použitú právnu normu k otázke plynutia premlčacích lehôt na zistený skutkový stav, nestotožňuje a nahrádza ich dôvodmi uvedenými vyššie. Najvyšší súd sa nestotožňuje ani s konštatáciou súdu prvej inštancie, že pokiaľ bola reálne prítomná možnosť vrátenia peňažných prostriedkov zo strany zmenkového dlžníka do konkurznej podstaty, bola by žaloba o náhradu škody predčasná, pretože primárne by na jej plnenie mohol byť zaviazaný priamy dlžník. Nesúhlas vychádza z toho, že priamy dlžník zo zmenky (tu zrejme mal na mysli CI Holding) by nemohol byť zaviazaný na plnenie náhrady škody spôsobenej tretou osobou porušením jej povinností, nakoľko by tu neboli splnené všetky predpoklady pre zodpovednosť za škodu. Priamy dlžník by mohol byť zaviazaný len na plnenie, ktoré vyplýva z jeho vzťahu voči veriteľovi, t. j. z predmetnej zmenky, na plnenie zmenkovej pohľadávky, čo je iný právny vzťah ako vzťah zodpovednosti

za škodu.

74. Skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie behu premlčacej lehoty, a to okamih neoprávneného investovania, ako aj uplatnenie náhrady škody v adhéznom konaní, odvolaciemu súdu vyplynuli z rozhodnutia Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 06.12.2017, s ktorým dôkazom ako verejnou listinou sa odvolací súd oboznámil mimo pojednávania (§ 205, § 177 ods. 2 písm. c) CSP, § 219 ods.1 a 3, v spojení s ust. § 378 ods. 1, § 385 ods. 1 CSP), pričom je potrebné zdôrazniť, že uvedené rozhodnutie (jeho obsah) je žalovanému podrobne známy, keďže mu bol doručovaný v trestnom konaní. Obsah tejto listiny (správnosť jej obsahu) nebol žiadnou stranou sporu v priebehu prvoinštančného konania spochybnený (platí teda prezumpcia správnosti tejto verejnej listiny) a ako vyplýva z obsahu spisu žalovaný so svojim odvolaním voči rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici na odvolacom súde neuspel (bližšie pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 757 až 760). V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/1109/2010, podľa ktorého postup odvolacieho súdu, ktorý nezopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi, napriek tomu, že z nich dospel k inému skutkovému zisteniu, ako dospel súd prvého stupňa, vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladá, pretože obsah listiny sa opätovným prečítaním pri odvolacom konaní nemení. Taktiež poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/3308/2010, podľa ktorého, ak ide o listiny, ktorými bol vykonaný dôkaz v konaní pred súdom prvej inštancie (a tiež aj výsluchy svedkov, či strán sporu prostredníctvom dožiadaného súdu), môže odvolací súd tieto dôkazy sám hodnotiť a dôjsť k iným skutkovým záverom ako súd prvej inštancie, bez toho, aby musel dokazovanie opakovať.

75. Odvolací súd konštatuje, že konanie pred súdom prvej inštancie nebolo postihnuté vadami namietanými žalovaným v odvolaní, ktoré by znamenali vecnú nesprávnosť rozhodnutia alebo porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie z 28.marca 2019, č. k. 43Cbi/1/2018-147 v napadnutej časti (výrok I.) ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti vecne správneho rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania (výrok III.) Žalobca mal neúspech v konaní len v pomerne nepatrnej časti, a preto súd prvej inštancie správne podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu.

76. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

77. Odvolací súd odvolanie žalovaného v časti proti výroku II. odmietol, a to podľa § 386 písm. b) CSP, pretože ako už bolo uvedené vyššie s námietkou o prekážke litispendencie žalovaný v odvolaní neuspel a v tejto výrokovej vete bola žaloba čiastočne zamietnutá. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný podal v tejto časti odvolanie voči výroku, v ktorom bol vo veci čiastočne (i keď nepatrne) úspešný, preto podľa § 359 CSP nie je oprávnenou stranou na podanie odvolania v tejto časti voči nemu vyhovujúceho rozhodnutia.

78. Keďže odvolaniu žalovaného súd nevyhovel, žalobcovi by patrilo podľa § 396 ods. 1 CSP, v nadväznosti na § 255 ods. 1 a § 262 ods.1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd však žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, keďže si žiadne trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu akékoľvek trovy v odvolacom konaní vznikli.

79. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.